

snart Solen kommer paa Himlen, og det er muligt at arbejde i Jorden og at tage fat paa Bygningsarbejde, daler ufravigeligt Antallet af arbejdsløse. Saa kan man selvfølgelig fremdrage Eksempler, der synes at tyde paa det modsatte: Man har Brug for 10 Skrædere, og der gaar 100 ledige. Det vil sige, man har Brug for 10 Uniformsskrædere, og de 100, som gaar ledige, er Lagerskrædere. Disse 100 kan ikke, om de saa vil staa paa Hovedet, og hvor meget man end vil forklare for dem, sy Uniformer. — Der gaar 10 Ligkistesnedkere ledige, og man mangler 10 Snedkere f. Eks. til Polerarbejde. De 10 Ligkistesnedkere kan ikke polere, de kan tilberede Træ o. s. v., de er vante til at arbejde, ikke med Møbler, men med Ligkister, hvilket Arbejde ikke kræver en saa omhyggelig Udførelse, idet Ligkister er bestemte til at forgaa hurtigere end Møbler. Saadanne Eksempler paa, at der gaar Arbejdere ledige, og at man desuagtet ikke har kunnet faa Folk indenfor det samme Fag, kan der naturligvis fremdrages, men de Undersøgelser, der er foretagne, og for hvilke det nævnte Bilag er et Udtryk, maa, hvis man overhovedet vil tage mod Fornuft, ramme en Pæl gennem alle disse Skrøner om, at Arbejderne ikke vil arbejde.

Jeg havde, som sagt, ventet, at Loven af 30. November havde kunnet forlænges, men det sker jo nu ikke. Den midlertidige Lov bortfalder, og saa indtræder der en midlertidig Ordning. Denne midlertidige Ordning er gennemgaaet af Ministeren og af det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard), og den skal jeg derfor ikke komme nærmere ind paa. Den peger i en ganske bestemt Retning. Man har nu, hvad enten det gik saadan eller saadan, villet af med denne midlertidige Lov, og for at skabe en Mulighed derfor har man sagt: Ja, ja, faar I ikke Penge nok gennem det Statstilskud, som I nu faar, til at dække Udgifterne til Dyrtidshjælp, fortsat Hjælp og Huslejhjælp til gifte og Tillæg for Børn, saa skal I faa noget at laane. I skal faa rentefri Statslaan. Det vil altsaa sige, at man bebyrder Arbejdsløshedskasserne med nogle Laan, som de i Fremtiden skal forrente, fordi de har været saa lykkelige i en ulykkelig Tid som denne at faa det, de havde nodig. (*Dalsgaard*: Laanene er jo rentefrie!). Ja, det sagde jeg ogsaa.

Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (*Dalsgaard*) var inde paa, at nu gik det i den Retning, han vilde, for nu endte det med Forsikring. Ja, det er ogsaa

den Retning, jeg ønsker, vi skal gaa i, men jeg mener, at Tempoet er for hurtigt. Det ærede Medlem sagde, at nu skulde det gaa efter Forsikringsprincippet, fordi Tiden maatte være inde dertil. Hvorfor ved det ærede Medlem det? Loven af April 1914 har, som jeg sagde, kun virket under ekstraordinære Forhold, og vi har endnu ekstraordinære Forhold, saa man kan aldeles ikke sige, at Forholdene er saadanne, at Arbejdsløshedskasserne kan virke normalt efter Forsikringsprincippet. Sygekasserne virker ogsaa efter Forsikringsprincippet, Brandforsikringen ligesaa, men under en Epidemi eller under en Krig, hvor Kanonkuglerne suser ind over Byen, kan Sygekasserne og Brandforsikringerne ikke magte deres Opgave, saa maa det offentlige træde til. Og først, naar den Skade er udbedret, som Krigen eller Epidemien har forvoldt, kan man tale om for Alvor at komme ind paa et virkelig forsikringsmæssigt Grundlag igen. Og hvis nu Dyrtiden vedvarer, og vi fremdeles skal give 3—3½ Kr. for et Pund Smør, 2—3 Kr. for et Pund Flæsk og tilsvarende Aagerpriser for Manufakturvarer, hvad vil man saa gøre? Ja, der har man kun eet at gøre, nemlig at tage Sagen op igen, begynde der, hvor vi slipper nu, og fortsætte med Dagpengeforhøjelser, med den fortsatte Hjælp o. s. v. Den Revisionsbestemmelse, som det ærede 3die landstingsvalgte Medlem (*Tvede*) talte om, har for mig ikke megen Betydning, thi jeg er tilbøjelig til at tro, desværre, at vi kommer til at beskæftige os med Sagen længe, længe inden det Tidspunkt.

Der er sagt et bevinget Ord i disse Dage, nemlig at ingen skal have Løn uden Arbejde. Det underskriver jeg ganske. Men hvis det er Arbejderne, man vil regne som Driverter, saa tager man fejl. Vil man søge efter Driverter, efter dem, der faar Løn uden Arbejde, skal man højere op i Skattebogen. Nu er det jo muligt, at man bedømmer de almindelige Forhold ud fra de Forhold, man selv lever under, og jeg vil jo ogsaa nok sige, at naar man sidder paa Flæsk til 2—3 Kr. Pundet, sidder man godt, men de, der skal købe Flæsket til den Pris, har det mindre godt. Derfor vil jeg haabe, at det ikke maa vise sig nødvendigt at tage Sagen op igen, men hvis Dyrtiden vedvarer, kan man være ganske rolig for, at Arbejderklassen med forøden Styrke vil banke paa Rigsdagens Dør igen og kræve lukket op for de Midler, de maa have for at kunne leve.

Man vil sikkert ikke sige, at det